

РОЗКРИВАЮТЬСЯ СТОРІНКИ ПОДВИГУ...

— Сімнадцять мені було, коли одержав перше завдання від підпільників: дізнатися, куди відправилась німецька військова частина, і звідки прибула нова. — Петро Фабіанович Лісневський замовк. Хто зна, коли хвилювався більше — коли «випадково» запропонував шигарку нудьгуючому фельдфебелю у скверку в Городищі, що на Житомирщині, чи оце зараз, коли пригадує той суворий час. — Виконав я завдання. Потім одержав нові. Листівки розповсюджував, зброєю передавав, їку носив у ліс... Так і став партизаном з'єднання Малікова, що діяло на Житомирщині в роки Великої Вітчизняної війни.

Як поляка за націоналістичністю його потім закинули у тил ворога на територію Польщі. Дослужився до поручика Війська Польського і капітана Радянської Армії. Після війни брав участь у розгромі націоналістичних банд, до виходу на пенсію у 1983 році працював начальником районного вузла зв'язку в Червоноармійську...

За цими скучними словами — недоспані ночі, виснажливі бої, відновлення зруйнованого війною народного господарства. Багатьох нагород Батьківщини, братньої Польщі удосконалий патріот, інтернаціоналіст.

Просторий зал районного будинку культури, де проходила зустріч членів бюро

райкому партії з учасниками Великої Вітчизняної війни, залюбований людьми. Затамувавши подих, слухає молоді спогади ветеранів, і перед очима пропливають яскраві сторінки біографії Вітчизни.

На шлях боротьби за щастя майбутнє Олександр Павлович Тихончук став у далекому 1917 році. На фронті громадянської війни його прийняли в партію. Був чекістом, партійним працівником, зі зброєю у руках пройшов фронтовими дорогами 1941—1945 років, після війни брав участь у зміцненні Радянської влади на Ровенщині. І хоч давно на пенсії, побачите його і на засіданні партійної комісії при райкомі партії, і серед молоді.

За часів буржуазно-поміщицької Польщі Адам Лукіч Леня став комуністом. За революційну діяльність його було засуджено на 10 років. Волю дав йому вересень 1939 року. А коли миру працю перервала війна, став на захист Вітчизни. Після важкого поранення повернувся інвалідом додому. Та не на відпочинок. Партійний, радянський працівник, він і сьогодні в строю — інженер по кадрах, заступник секретаря парторганізації в райсільгосптехніці.

Петро Микитович Мітерьов за сміливість у боях з фашистами нагороджений ба-

гатьма нагородами. Донедавна фронтовик не знав, що у той важкий час він був представлений до ордена Вітчизняної війни II ступеня. Аж тепер висока нагорода знайшла героя.

Імена, епізоди, роки... Личуть тихо мелодії фронтових пісень, нагадують ветеранам події буремної молодості. Хвилиною мовчання вшанували вони пам'ять polegалих у боях однополчан, знайомих і незнайомих захисників соціалістичної Вітчизни.

В усіх селах району члени партбюро, сільвиконкомів, правління колгоспів зустрілися з учасниками війни. І виявилось, що колгоспний конох був тоді хоробрим кавалеристом, сільський електрик — радистом у партизанському загоні, вчитель — комісаром підрозділу...

— «Язика» треба було взяти. — розповідав хлібороб колгоспу ім. Кузнецова Д. С. Семенов присутнім у клубі села Гаї-Лев'ятинські. — Не раз ходили за лінію фронту, пішли й того разу. Сім бійців нас було. Наткнулися на групу фашистів, непомітно оточили їх і... 28 живих німців доставили. Не повірив спочатку наш командир очам своїм, що стільки «язиків» доставили, і самі усі живі й здорові. Орденами Червоної Зірки за це нагородили мене і моїх товаришів...

Районний будинок культури святково прибраний. Ве-

теранів війни при вході у зал зустрічають комсомольці, прикріплюють їм пам'ятні значки. Тихо лунає мелодія пісні про друзів-однополчан. До колишніх фронтовиків звертається перший секретар райкому партії М. С. Похільченко. Він говорить про велике випробування, що випало на долю старшого покоління, називає присутніх фронтовиків, висловлює їм щире подяку за активну участь у розгромі ненависного ворога, у відбудові зруйнованого війною народного господарства, у патріотичному вихованні молоді, бажає довгих років життя, міцного здоров'я.

— Лише рік було синови, коли пішов мій чоловік Семен на війну. — стримуючи сльози, згадувала на зустрічі Марія Іванівна Ступак із села Дружба. — Буйним цвітом зацвіли тієї весни вишні під вікном, раділи ми, що ось-ось війні кінець, що повернеться в оселю дорога для нас людина... Прийшла похоронка...

Учасники зустрічей з ветеранами Великої Вітчизняної війни гнівно засудили усіх тих, хто легковажно брязкає на Заході зброєю, марить про реванш, «хрестовий похід» проти сил соціалізму й миру, дали слово сумлінною працею кріпити економічну та оборонну могутність Країни Рад.

А. ЛІСНИЧИЙ.

Червоний прапор. — 1985. — 16 квітня.